

GYORSFÉNYKÉPEK AZ OLVASÓKRÓL

Az írók valamikor így szólították meg az olvasót: O, NYÁJAS OLVASÓ... Ma nem divat ez a megszólítás. Miért? Nem nyájas immár az olvasó? Sajnos, nem az. A legutolsó nyájas olvasó az volt, aki így lépett be a könyvesboltba (vagy a hetivásáron, a könyvekkel teledobált ponyva elé): — Kérek valamiféle könyvet... Erre ma nincs többé példa. Minden olvasó tudja, mit akar; az olvasó nagyon sokféle lett, és pontosan megmondja, hogy milyen a szíve szerinti irodalom.

Íme, csak úgy kapásból, csokorba szedve, hogy hányféle olvasót ismerek.

A MÉLTÓSÁGTELJES: Ha nem tudná, az irodalom csupa kitalálás. Ha nem tudná, én sokkal jobbat tudnék kitalálni, mint az írók. Én a szabadidőmet nem vagyok hajlandó ilyen marhaságokkal eltölteni...

(Megjegyzés: Szabadidejében egy olyan totórendszerrel ábrándozik, melyen csak nyerni lehet. Ha ezt se bírja kitalálni, megszámlolja, hogy egy óra alatt hány legyet tud agyonnyomni az ablaküvegen.)

A HARCIAS: Szerelem? Fúj, kicsoda nyáladék. Nézze barátom, én csak háborús regényeket olvasok. Nekem olyat irjanak az írók, hogy egy ágyúgolyó elviszi a fejét valakinek, de a kezében még elsül a puská és megfutamtítja az ellenséget... Bum! Bum!

(Megjegyzés: Három éve nem megy fogorvoshoz, mert idegesíti a fúró zümmögése.)

A SZAKSZERŰ: Az a baj, hogy az írók szemében a bányász nem ember... Hogyhogy nem igaz? Hány könyvet írtak eddig a Donbasszkombájnról meg a millszekundumos robbantásról? Pedig mi, egyszerű dolgozók, a mi mindennapos problémáinkról akarunk ám olvasni, író urak!

(Megjegyzés: De amikor megnézte a »Millszekundumos szerelem« c. Kossuth-díjas filmalkotást, azt mondta: Nem elég

nekünk egész nap? Még a moziban is ezzel tömik a fejünket?)

A HÉTFÁJDALMAS AGGSZŰZ: Hogy én miért nem olvasok? Olvasnék én! Ha valaki megírná az én életemet, látja, azt elolvasnám... Amikor egy Samassai Sándor úgy térdelt itt előttem, ahogy mostan kegyed áll, és én azt mondtam, hogy NEM! Az regény kérem, nem ezek a mostaniak.

ANYA ÉS LEÁNYA: Az én lányom, kérem, nem is tudja már, hogy mi a jó irodalom. Neki csak az kell, hogy a fiatalok megszeressék egymást, de a fiú szülei nem mennek bele a rangon aluli házasságba. Akkor a leány kitünteti magát és ripsz-ropsz, megvan az esküvő. Tetszik látni, az ilyesmit szépnek tartják a mai fiatalok...

— A mama? Ó még a régi világban él, tudja, hogy van az... Jön a nagy szerelem, de az apa kitagadja a fiát, erre a lány megmutatja, hogy ő is ér annyit, mint a fiú és mennek a templomba... Arra vagyok kíváncsi, hogy mit eszik ezeken a regényeken a mama?

(Megjegyzés: Nem vitás, hogy ugyanabból a kölcsönkönyvtárból veszik ugyanazokat a könyveket.)

AZ ÍRÓ MINT OLVASÓ: Hát nem tudod, hogy mennyi a dolgom? Majd a sírban, öregem, ott lesz időm elolvasni mások írásait is.

(Megjegyzés: De még a végrendeletében is benne van, hogy csak a saját könyveit tegyék mellé a koporsójába.)

ÉS VÉGŰL AZ IGAZI OLVASÓ.

Mert olyan is van, aki bújja a könyvet, de nem hivalkodik vele, szereti a szépet, és nem kérdezi miért, s nem akar írób lenni az írónál. A jó isten adjon nekik erőt, egészséget és tegye, hogy gyarapodjanak, szaporodjanak és sokasodjanak, ámen.

ÖRKÉNY ISTVÁN

Kaján rajzol